

selv paa Hjerte ved andre Leiligheder. Han sagde, at vi skulde vogte os for at give en provisorisk Lov om Forhold som disse af Hensyn til Udlandet og de Følger, som kunde komme deraf. Naar der derimod er Tale om, at vi skulde overanstrengte Landet med Rustninger imod en nærliggende Nabo, som man tror at kunne affrætte, eller som man i ethvert Fald burde være paa rede Haand imod ved sine overdrevne Rustninger, har det ærede Medlem altid været blandt dem, som tilbageviste Ytringer af samme Slags, som han nu selv kom med, naar jeg kom med dem, men . . .

Formanden (Krabbe): Det turde dog ligge udenfor nærværende Sag.

Winther: Jo, det forekommer mig, Hr. Formand, at denne Bemærkning maa være ligesaa berettiget fra min Side som fra det ærede Medlems, men maasse jeg tager feil deri. Det er desuden ikke Andet end en simpel Retorsion. Jeg har mange Gange maattet høre ilde fra den Side i den Retning . . .

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem vil jo lettelig indse, at, hvis der her skulde optages en Forhandling om, hvorvidt der overhovedet skulde træffes Forsvarsforanstaltninger for Landet, og hvilken Betydning der kunde underlægges disse, vilde Forhandlingen faae et Omfang, der ikke vilde staa i nogetomhelst Forhold til Sagen og foregive senere Forhandlinger om andre Lovforslag. Det ærede Medlem vil utvivlsomt være enigt med mig heri.

Winther: Ja, det er ganske rigtigt, og derfor fandt jeg ogsaa, at det var saa urimeligt, at denne Bemærkning fremkom i denne Sag . . .

Formanden (Krabbe): Naar det ærede Medlem hævder en Ret til at retortivere, vil jeg dog sige, at der egentlig ikke her var noget Tilfælde af Retorsion.

Winther: Jeg skal naturligvis ikke opholde Thinget eller modsætte mig den ærede Formand; det er slet ikke min Mening, men jeg vil kun sige, at Regjeringen selv noget er Skyld i den Stilling, man indtager her i denne Sag, hvilket jeg skal tillade mig at oplyse. Jeg vil dog forudsætte, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) gjorde den meget rigtige Bemærkning, at vor Hær nu var ganske anderledes forsynet med Heste end i 1864, da den provisoriske Lov udkom, og at den i det Hele er ganske anderledes godt ordnet, end den var den Gang, saaledes at der altsaa ikke kan være en saa paatrængende Hast med dette enkelte Punkts Reform. (Ingerslev: Det mente jeg ikke!). So, den Slutning drager jeg deraf. Disse

Bestemmelser have før staaet i Hærløvsforslaget; men nu hylder den ærede Regjering den Grundsatning, at den vil have Alt, hvad den fordrer, og hvis man ikke vil give den det, kommer man ingen Begne i Sager som denne. En lignende Brevidelse er før nylig af Conseilspresidenten rettet imod dette Thing, nemlig at vi vilde have Alt eller Intet. Nu siger imidlertid den ærede Krigsminister, støttet af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen): Vi maa have Hærløven, saaledes som den foreligger; det er det absolut Rigtige, og den Omstændighed, at Folkerepresentationen har en anden Mening, er Noget, der ikke bør komme i Betragtning. Det Rigtige er det, vi forlange; Folkerepresentationen kan gjerne have en anden Mening, men man maa undskyldte, at Regjeringen ikke behøver at tage nogen Notits deraf. Jeg vil altsaa sige, at Regjeringen optræder omtrent paa samme Maade med Hensyn til den Reform, den ønsker, som den bekyldte dette Things Medlemmer før, at de optræde paa med Hensyn til deres Forlangender. Jeg veed ikke, hvem der er kommen først med Beskyldningen, men saavidt jeg erindrer, er det Regjeringen, og naar denne nu møder en lignende Brevidelse, er det aldeles et Ekko; som man raaber, saar man Svar. — Grunden, hvorfor jeg bad om Ordet, var den, at jeg vilde motivere min Afstemning i denne Sag. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at jeg i og for sig er af den Mening, at man, naar man ikke kan faae Alt ved en Reform, skal tage den delvis. Det er mit Princip i og for sig, og jeg har derfor ogsaa flere Gange her i Thinget indbragt smaa Love, som angik enkelte Punkter i en Reform af Forhold, hvorom der forelaa Reformforslag i det Hele. Naar jeg nu vil stemme imod denne Lovs videre Fremme, er det mig derfor nødvendigt at sige mine Grunde dertil: Det er nemlig for det Første, fordi Regjeringen indtager den Stilling, den i det Hele indtager i denne Samling ligeover for Folkethinget. Jeg behøver blot at minde om, hvad der passerede igaar Aftes i dette Thing, da Regjeringen ikke en Gang vilde forhandle om en Sag, som blev forelagt fra Thingets Side. Den har ogsaa ved andre Leiligheder udtalt sig saa afgjort imod at imødekomme Repræsentationens, efter dennes Mening berettigede Ønsker, at man ikke kan se, at det er den videre magtpaaliggende at faae noget som helst Reformforslag af dem, der ligge Folket paa Hjerte, bragt videre. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, at man fra Folkerepresentationens Side maa indtage en tilbagetrukken Stilling — det finder jeg ganske i sin Orden — og at man ikke viser større Imødekommen end absolut nødvendigt for Landets Lær. En anden Grund, hvorfor jeg maa stemme imod denne Lov, er dernæst den, at den gaar ud fra en Forudsætning, som efter min Mening er feilagtig, og som i og for sig aldeles ikke passer til vort Lands hele Til-